

jeg dog et Lyspunkt deri, at Landmændene ikke har mindsket deres Besætninger i nogen stor Udstrækning, men at man ønsker at fortsætte den Produktion, som man saa heldigt har opretholdt under hele Krigen. Jeg tror for Resten heller ikke, at Rentabilitetsspørgsmaalet er saa enkelt, som man har villet gøre det til. Hvad vil der ske, i det Øjeblik man mindsker Besætningerne i overdreven Grad? Der vil ske det simple, at Roer og Halm vil synke ned i Pris, ja, næsten blive værdiløse. Men derfor synes det mig urimeligt at bygge Rentabilitetsspørgsmaalet op paa de i Øjeblikket eksisterende Priser, idet det er unaturlige Priser, som kun er saa høje i Kraft af, at der dog er Besætninger til Stede og derfor Trang til Fodermidler.

Jeg ser derfor ikke slet saa pessimistisk paa hele dette Forhold som det ærede 2det Medlem for 3die Kreds. Det ærede Medlem sagde, at naar vi naaede Marts eller April, kunde vi maaske komme ind i Tilstande, som var langt værre. Ja, det er jo en Trossag. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan bevise noget, men jeg for mit Vedkommende ser i hvert Fald ikke saa pessimistisk paa Forholdene. Jeg tror netop, at hen i Foraaret vil der være en hel Masse Køer, der kælver, og at hvis man ved fornuftig Økonomi kan blive i Stand til at beholde lidt af de Foderkager, som nu om kort Tid rationeres, og bruger dem til de Malkekøer, som kælver i Foraaret, vil Forholdet blive det, at Mælkemængden, i Stedet for at formindskes, vil forøges i høj Grad, og jeg tror, at det vilde være overordentlig heldigt, om noget saadant fandt Sted rundt omkring. Thi at give de Køer, som har kælvet i Efteraaret, et Kvantum af Foderkagerne, betyder, at de slipper for tidligt op for os, og vi maa søge at holde Mælkemængden oppe indtil den Dag, da man kan sætte Køerne ud paa Græs.

Jeg tør vel nok sige, at vi for faa Aar siden vilde have anset det for aldeles utænkeligt, at vi her i Danmark skulde drøfte Spørgsmaalet om en Rationering af vore Fedtstoffer. Vi har haft det saaledes, at vi har følt os aldeles sikre overfor Ernæringspørgsmaalet; vi havde en Følelse af, at vi bogstavelig talt sad paa Flæsket. Talte vi med Udlændinge om

danske Forhold, særlig Landbrugsforhold, havde man næsten en Følelse af, at disse Mennesker troede, at vi i Danmark gik rundt med en Klump Smør i Munden. Men nu er Forholdet jo det, at vi har produceret store Mængder af disse Varer, men vi har jo heller ikke spist det hele selv, og selv om vi har spist disse Varer, har vi i alt Fald ogsaa spist Grød. Men nægtes kan det jo ikke, at der er forbrugt en Masse her i Landet. Selv om Grøden herhjemme er — jeg havde nær sagt — en national Spise, har vi dog altid faaet en Klat Smør i Grøden, men med den Rationering, der her er tænkt, kan det jo nok være, at man i den nærmeste Fremtid ikke vil faa at se Smørklatter af saa store Dimensioner som tidligere. Det er højst sandsynligt, at det vil blive Tilfældet, men selv om det maatte blive det, tror jeg, vi alle med den Taalmod, som mere eller mindre karakteriserer os, vil renoncere derpaa, vel vidende, at den mindre Smørklat maaske betinger Arbejde og derigennem Lykke for en Mængde Mennesker. Og saa har vi maaske Lov til at haabe, at vi den Dag, da — hvis jeg maa bruge et saa højtideligt Udtryk — Fredens Morgenrøde lyser over Europa, atter kan glide tilbage til de gamle Livsvaner, dog medtagende de Erfaringer, som vi har høstet under disse mørke Forhold. Jeg føler mig overbevist om, at selv om en og anden ikke skulde kunne faa Lejlighed til at smøre saa tykt paa Brødet, som man hidtil har kunnet, vil man finde sig i det med Taalmodighed og haabe paa, at en bedre og lykkeligere Tid vil oprinde for os.

Ud fra disse Betragtninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og villig Behandling. Det forekommer mig at være et ideelt Lovforslag baade i saglig og skatteteknisk Henseende. Jeg har ikke i de Aar, jeg har siddet i Rigsdagen, set et Lovforslag, som jeg har syntes bedre om end dette. Man vil da forstaa, at jeg for mit Vedkommende hellere end gerne skal anbefale det og er villig til at stemme for det, som det foreligger fra Folketingets Haand.

De ærede Medlemmer, som har haft Ordet tidligere, har rørt ved det gamle Stridsspørgsmaal, om jeg saa maa sige, hvorvidt man overhovedet skal gaa til en